

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΒΑΛΛΑ !..

(Συμβάντα και αγγέλματα μεταξύ Δράμας και Καβάλλας)

Είπε μία αλήθεια, θέαμα, εκείνο που λέει, πώς την πρώτη εντύπωση, ένας ξένος ταξειδιώτης, για μία πόλη και μία χώρα, την παίρνει από το λιμάνι ή τον σταθμό που θ' αποβιβάσθαι και τους ανθρώπους που θα πρωτοσυναντήσει. Τους θαρκάρηδες, μ' άλλους λόγους, τους σωφέρ, και τα τούτοις παραπλήσια.

Ο κ. Γορβάνης δέν ήταν... ποταμός !..

«Αν ή Καβάλλα λοιπόν, αλλά και ή Δράμα, περιμένουν να σχηματίσουν οι ξένοι τους ιδέα γι' αυτές, από τους σωφέρ, που τους φέρνουν και τους πάνε, αλλοιομόν τους!

—Πολύ πρωί, μου είπεν ο σωφέρ της Δράμας, πρέπει νάσαι έτοιμος, να φύγουμε για την Καβάλλα...

—Από τις 6 λοιπόν ήμουνα στο πόδι. Μά ή ώρα ήταν 11 κι' ακόμα να φύγουμε.

«Φοβήθηκαν οι σωφέρ. Και θάζουν δυο-τρεις, άλλους φίλους των σωφέρ, για επιβάτες δήθεν, μέσα στο αυτοκίνητο με το θλάχο.

—«Ένας μās λείπει ακόμα. Έργεται κι' αυτός», του λέει κατόπι.

Ξανακάθισεν ο θλάχος. Ο ήλιος άρχισε να γέρνει πειά στη δύση του.

—«Μωρέ νυχτώνει!» λέει ο θλάχος.

—«Ε τότε πάμε να πάρουμε τόν επιβάτη, του άπαντάει ο σωφέρ και με τους ψευτικούς τους επιβάτες μέσα, γυρίζανε όλη την πόλη, για να θρούνε... επιβάτες! Κατάλαβες τώρα;...

Περιμένουμε έναν πελάτη και φεύγουμε...

Τηλεφώνω.
—Σέ λίγο θα ξεκινήσουμε, μου άπαντάνε. Μά αυτό το «λίγο» όμως, ήταν άτελειωτο.
—Μ' αυτό το «λίγο», μου λέει ένας Δραμινός, μπορείς να μείνης και μεθύσιρο εδώ, έκτός αν πάρης το λεωφορείο που φεύγει στις 7 κάθε πρωί. Οι σωφέρ μας, κύριε, δέν έχουνε αντίληψη του χρόνου!

Σκέφθηκα μία στιγμή Έγγλέζικα:
—Ο χρόνος είναι χρ ή μ α. Άς κάνουμε λοιπόν την ύπόθεση... λιανά:

—Δέν μου λές, γιατί δέν φεύγουμε; ρωτάω τόν άρχισωφέρ, τόν διευθυντή δηλαδή του Πρακτορείου «Συγκοινωνιών Άνατολικής Μακεδονίας-Θράκης» κλπ.

—Νά σάς πώ. Περιμένουμε έναν πελάτη.

—Από πού τόν περιμένετε; Άπό το Νευροκόπι;

—Όχι, να κάπου εδώ πέρα είναι και θα ρθή.

—Ός να πής έναν καφέ, κινήσαμε.

—Είνε ο ξέθδομος που πίνω από το πρωί και θα με μαλώση ή... Κατοίγρα.

—Ποιά κατοίγρα;

—Η κυρία Κατοίγρα, είπα, ή γιατρός, που άπαγορεύει τους καφέδες, το σέλινο, τις σουπιές και το κάβισμα στο καφετέιο!

—Καλέ, δέν θαρούσαι! Μην κάθσαι και την άκουθ. Πιέ τόν καφέ σου ού και τοιμαστήκαμε.

—Ημίωρος άναμονή, λοιπόν. Καφές, νερό, παρέλασι διακονιάρων, μία σκόνη λεπτή που οηκνόντανε άπ' την πλατεία, άλλας καφές, άλλο νερό, και πάλιν κλήσις του σωφέρ.

—Έφτασα, άμέσως!
—Τό «άμέσως» δέν έχει σημασία χρονική, ιδίως όταν πρόκειται γι' αυτοκίνητο. Άπεναντίας μάλιστα σημαίνει από αυτόκίνητα της Δράμας, άτέλειωτη διάρκεια, μου λέγει ένας φίλος.

—Και όμως, το αυτοκίνητο είναι όργανον συντομίας χρόνου. Πώς ή λέξις της ταχύτητας χάνει τη σημασία της, όμα... πλησιάζουμε εδώ στη Δράμα;

—Ξέρεις τί έπαθε ένας θλάχος μία φορά; Τόν έδιοποίησαν, ότι το κοπάδι του έμπηκε σ' ένα μεγάλο χτήμα εκεί κοντά στο Πράδι, πώς του τό κατασχέσανε και πρόπει να τρέξη, γιατί θα ψοφήσουνε τα πρόβατα από την πείνα.

—Ο θλάχος είχε χρήματα, αλλά σαν θλάχος, ήταν και ταιγκούνης. Κιόταξε πρώτα για λεωφορείο, αλλά μία και το λεωφορείο είχε φύγει, ζήτησε ένα αυτοκίνητο πολυτελείας. Μά δέν ήθελε να τό πάρη μόνος του.

—«Στάσου, του λέει για να μη τόν χάση ο σωφέρ, στάσου να μαζέψω τρεις επιβάτες που περιμένουν και να φύγουμε.»

Κάθισε ο θλάχος, κάθισε, ήπιε ένα τσιγάρο-δυό, έφαγε μία κουλούρα και σαν θρήκε μαλακωσιά εκεί μέσα, άποκοιμήθηκε και έξπνισε τ' άπόγευμα.

—«Βρέ δέν φύγαμε ακόμα;» ρώτησε.

—«Νά, να μία στιγμή, να ρθούνε και οι άλλοι.» του λέει ο σωφέρ.

—Άρχισε ο θλάχος να φωνάζει:

—«Μωρέ πάει το κοπάδι μου! Χάθηκα ού

«Έκει κοντά στην Άγορά, ο χωροφύλακας κατέβηκε...»

Ο θλάχος από το Πράδι, που παθε τί συμφορά...

—Δέν μου λές; Γιατί δέν φεύγουμε; ρωτάω λίγο θυμωμένο, το σωφέρ.

—Νά σάς πώ: Είναι ακόμα μία θέσις άδειανή, μου λέει.

Σκέφθηκα τότε την Άγγλική μέθοδο.

—Τότε την πληρώνω έγω. Πληρώνω δυό θέσεις κι' έλάτε να φύγουμε, του λέω.

—Καλά, περιμένε μας στο καφετέιο, μία στιγμή.

Περιμένο, περιμένο, ή «στιγμή» ένέντωνε-ένέντωνε, έγινε δέκα λεπτά, έφτασε το τέταρτο, έπέρασε την ώρα.

Τέλος έρχεται ένας μισογαλασμένο Φόρτ.

—Κύριος! Σεις δέν είσατε που θα πάτε στην Καβάλλα; μου λέει ο σωφέρ.

—Έγω, αν θέλει ο Θεός!

—Όρίστε μέσα.

Κιόττάω μέσα, ήταν πράγματι ένας χωροφύλακας και ένας χωρικός.

Δίτασσα λίγο.

—Μά δέν είσαι ο σωφέρ που συμφώνησα, του λέω.

—Έγω είμαι.

—Πώς μπορεί να είσαι ού, άφου...δέν είσαι ού!

—Φύγε, μία που θρίσκεεις εύκαιρα, μου λέει ο φίλος μου, για να μη τήν πάσης.

—Μά ούτε και το αυτοκίνητο είναι άπώ! διαμαρτύρομαι. Το άλλο ήταν κλειστό, ήτανε της προκοπής.

—Τό άλλο δέν θα φύγη. Χάλασε, μου λέει ο σωφέρ.

Μπήκα και κάθισα έμπρός.

—Τό δρόμο έμαθα ότι έπρόκειτο περί άπάτης. Ο σωφέρ αυτός, με τό εξακαρφομένο Φόρτ, που ήταν Καβαλλιώτης και έπρεπε να γυρίση στην Καβάλλα, όπωσοδήσουνε, είτε μ' επιβάτες, είτε άδειαιός, όταν άκουσε τη συζήτησή μου με τό Δραμινό σωφέρ, σκέφθηκε να με απαγάγη με ψευτιά.

Σάν εγήκαμε λίγο έξω από τη Δράμα, θλέπω τόν χωροφύλακα (ήταν και της «Τροχαίας» μάλιστα), να κάθεται στη θέσι του σωφέρ και το σωφέρ να κάθεται από πίσω.

Τό αυτοκίνητο άρχισε λιγάκι να τρεκλίζει.

—Τί σημαίνουνε αυτά; τους λέω.

—Τίποτα δέν συμβαίνει, κύριος, μου λέει από πίσω ο σωφέρ, έβαλα το χωροφύλακα σωφέρ, για να πάρουνε για «Δημοσίας Υπηρεσίας» τ' αυτοκίνητο και να γλυτώσουμε το φόσο, (τά διόδια).

—Και ού, χωροφύλακα, του λέω, δέν ντρέπεσαι μ' αυτά που κάνεις; Κότσε πίσω, του φωνάζω θυμωμένος, γρήγορα γιατί θα κατεβώ και θα τηλεφωνήσω.

—Ο χωροφύλακας τα χρειάστηκε κι' άφησε το τιμόνι.

Σάν φτάσαμε στο πρώτο χωριό, πέρα από το Δοξάτο, τη Βόριζα, αν δέν λημονάω τ' όνομα, το αυτοκίνητο σταμάτησε για να κατέβη ο χωρικός.

—Στην άλλη άκρη του χωριού, σου είπα να σταθής, διαμαρτύρεται αυτός.

Ο χωρικός πήρε το υπόγο του κι' έφυγε άτάραχος...

—Τι εκεί, τί εδώ. Βόριζα δεν εινε κι' εδώ πέρα; τοῦ λέει ὁ σωφέρ.

Μά ὁ χωρικός φαίνεται πως ἦταν ἀπὸ ἕνα πλανῖν χωριό. Εἶπε δὲ πὼς θὰ κατέβη στὴ Βόριζα, γιὰ νὰ γλυτώσῃ λίγα χρήματα.

* * *
Ἄ σωφέρ ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ.
Μά ἡ θριαιές, ὑποθέτω, στὴν κατάστασι αὐτὴ, δέν... ἀξίζουσι τίποτε, γιὰτὸ ὁ χωρικός οὐτε παραράχτηκε διόλου! Πῆρε τὸ μπόγο του κι' ἔφυγε.

Γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, φτάσαμε, ἐπιτέλους, στὴν Καβάλλα.

Ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀγορά, στάθηκε τ' αὐτοκίνητο κι' ὁ χωροφύλακας κατέβηκε.

—Χαίρετε, εἶπε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀξιοπρεπῶς.
—Τὸν ἄτιμο! μοῦ λέει ὁ σωφέρ.
—Ποῖον ἄτιμο;
—Τὸ χωροφύλακα.

—Γιατί εἶνε ἄτιμος; τὸν ρωτᾶω. Γιὰ τὸ «κομουφλάζ», που θέλατε νὰ κάμετε, γιὰ τὰ λεπτὰ τοῦ φόρου;

—Οχι γι' αὐτό, ἀλλὰ γιὰτὸ θὰ μοῦ φάτ τὸ ἀγῶγι...
—Καὶ δέν τὸ παίρνεις ἔπειτα;
—Μιά ποῦ δέν τὸ πῆρα τώρα, δέν θὰ τὸ πάρω ποτέ. Εἶνε ἄτιμος αὐτός!

Ἄρχισα τώρα νὰ ἐνοῶ ἀκόμα κι' ἕνα ἄλλο. Ὅτι ὁ χαρακτηριακός ἡ ἡ θριαιά «ἄτιμος», ἔχει διαφόρους σημασίας καὶ ἐννοίας. Ἀναλόγως τῶν ἀτόμων καὶ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν πράξεων, ἂν γίνονται, δηλαδή, ἐν συναισθησὶ ἢ ἂν γίνονται μεμονωμένως.

* * *
Ἄ σὺν ἀποφάσισα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Καβάλλα, πάλι κατέφυγα στ' αὐτοκίνητο.

—Νὰ πάρῃς τὸν Ἄλουψο, μοῦ λέει ὁ κ. Ἄξαρχος. Τὸ ίδιο μοῦπε κι' ὁ Ξενοδόχος στὸ «Λούξ» ποῦ μένεινα.

—Πὼς λέγεται; ρωτᾶω.
—Λούψης καὶ Ἄλουψης.
—Πομπρὸ ὄνομα. «Λούψης» λατινικά εἶνε ὁ λύκος καὶ Ἄλουψης ἑλληνιστικὸ εἶνε ἡ ἀλεπού. Μὲ ρίχνετε σὲ θηριοτροφείο!...
—Οχι, εἶνε καλός. Θὰ μείνης εὐχαριστημένοσ.

Τηλεφωνῶ λοιπὸν:

—Λούψης;
—Παρών!
—Ἔχεις αὐτοκίνητο γιὰ τὸ σταθμὸ τῆς Δράμασ, ἀβριο;
—Βεβαίωσ.
—Ἔχεις ἀγκαζάρει τὴν μπροστινὴ θεοὶ τὴν παρασπέρειον;
—Οχι.

—Τὴν ἀγκαζάρω.
—Εἶνε δικὴ σας.
—Μὴ τὴν διαθέσης, ἄκουσεσ;
—Δικὴ σας, εἶπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου.
—Πολὺ καλὰ.

Τὸ ἀπόγευμα περνοῦμε ἀπ' τὸ γκαρζ με τὸ φίλο μου κ. Κουτσηπῆ.

—Ἦ θεοίσ εἶνε οἰγουρη; ρωτᾶω.
—Δικὴ σου εἶνε. Μείνε ἡσυρσ! μοῦ λένε.
Τὸ ἄλλο τὸ πρωὶ παίρνω πάλι τὸ τηλέφωνο.
—Ἄλουψης; Τί γίνεται ἡ θεοίσ;
—Μείνε ἡσυρσ.

Σὲ μιά ὥρα ἔρχεται τ' αὐτοκίνητο στὸ ξενοδοχεῖο νὰ μὲ πάρῃ. Κυττάω. Δίπλα στὸ σωφέρ, καθόταν ἕνας κύριος.

—Ποῦ θὰ καθισῶ; ρωτῶ.
—Πίσω, μοῦ ἀπαντᾶ ἀτάραχος ὁ δηγῶσ.
—Μά ἐγὼ κράτησα θέσι μπροστά;
—Ναί, ἔχετε δικηο, ἀλλά...δ,τι ἔγιν'·έγινε!

Δέν θέλωνα νὰ κάω φασαρία. Γιατί στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, τί ἔφταιγε ὁ ἐπιβάτης; Ἐκεῖνος ὅπου ἔφταιγε, ἦταν ὁ Ἄλουψης.

Στὸν σταθμὸ τῆς Δράμασ, ὅμως, ρωτᾶω τὸ σωφέρ.
—Βρέ, γιατί μὲ γέλασεσ;
—Γιατί ἦταν ὁ Ἰορδάνης;
—Ποίς Ἰορδάνης, εἶν' αὐτός;
Ἄ σωφέρ στάθηκε καὶ μὲ κύτταξε περιεργα.

—Δέν ξέρεις τί εἶν' ὁ Ἰορδάνης;
—Ξέρω. Ποταμός στὰ Ἱεροσόλυμα!
—Οχι, θρὲ ἀδέρφῃ, δέν εἶνε ποταμός, ἄνθρωπος εἶνε, δέν τὸν θλέπεισ; Εἶνε καπνέμπορος μεγάλος στὴν Καβάλλα.

—Να, εἶνε καπνέμπορος!...
Ἐν ταυτήθ περιπτώσει, πάλι καλὰ, ποῦ δέν μ' ἔδεσεσ, ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, μαζὺ με τὰ μπαγάγια!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΟΤΙ, ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

(Ἀπὸ τὸ «TRAVASO DELLE IDEE»)

Γιὰ τὴν χαριτωμένη ἠθοσοῦ Βέρα ντ' Ἀγκάω ὁ φίλοσ τῆς κύκλω λένε ἕνα σωρὸ κοινοτυπιόλις εἰς βάρος τῆς.

Μιά μέρα, στὴν αἰθούσα συναυλιῶν «Μπαζιλικά ντὶ Μασσέντζιο» τῆς Ρώμησ, δινόταν ἕνα κονσέρτο ἐνδιαφέρον, μὲ ἔργα τῶν διασημωτέρων μουσικῶν. Συνοδευομένη ἀπὸ κάποιο πλουσιώτατο φίλο τῆς, ἡ ἐκλεκτὴ καλλιτέχνης ἔφτασε στὸ ταμεῖο κάτωσ ἀργοποιημένη, γιὰτὸ τὸ κονσέρτο εἶχε ἀρχίσει ἐνωμηταζῶ.

—Σὲ ποῦ σημείο βρισκείτα τώρα ;... ρώτησε μὲ στενοχώρια τὸν ταμῖα.

—Παίζουσι τὴν Ἐννάτη Συμφωνία τοῦ Μπετόβεν, οὐνοῦρα ! τῆς ἀπάντησε ὁ ταμῖας.

—Τί κρίμα !... Ἐξοφόνισε ἡ αἰσθητὴ Βέρα. Βιλέτερι, φίλε μου, ὅτι εἰς αἰτίας τοῦ προνοῦ μαχισωρλικροῦ σοῖ, χάσαμε τίς...ἀκότῃ πρώτες οὐμεφονίες !...

Ἡ Μαρία Λουίζα Μπουονοικατῆν, ἡ περίφημη καλλιτέχνης τῆς ἀπαγγελίας στὸν μεγάλω ραδιοφωνικὸ σταθμὸ τῆς Ρώμησ, κατάφερε ἐπιτέλους νὰ πάρῃ πρὸ ἡμερῶν μισὸ μῆνα ἀδεια, ὕστερα ἀπὸ ὀλοκληρωμῆν ὑμῶν κοπιωτικῆ ἐργασία στὸν θάλαμο τῶν ραδιοφωνικῶν ἐκπομπῶν τοῦ σταθμοῦ.

Ἄστερα ὁμοῦ ἀπὸ δύο μέρεσ τὴν εἶδαν ἄνω Ἐκκλητικὸσ νὰ Ξαναγερῖσὺ στὸ σταθμὸ.

—Μαῦ, σὲ καλὸ σας !... Πὼς γυριστα ἀδειασ; ἐνὸ ἔχετε ἀκόμη μπροστά σας ὀλοκληρωσ δεκατέρις ἡμέρεσ ἀδειασ; τὴν ρώτησε παραξενεμένος ὁ μαέστροσ Γιάκωπο, διεκτιμητῆσ τῆς συμφωνικῆσ ἀρχηστῆσ τοῦ σταθμοῦ.

—Νὰ σὰς ἐξηγήσω ἀδειασ;... ἀποκριθεὶ ἡ ταχῆνα καλλιτέχνης. Στὸ σπίτι μου, στὰ ἄλλα σπίτι, στὰ ξενοδοχεῖα, στὰ καφενεῖα, στὰ γαροφαλαστῆρα, στὰ τραῖα, παντοῦ, παντοῦ — καὶ στίς ἐκκλησίεσ ἀκόμη — ἔχουν ραδιοφωνα, ποῦ μὲ ἔκουγαν καὶ μὲ ἔβλεπλαν... Πρωτῶτα λούσαν νὰ περῶνω τὴν ἡμέρα μου ἐδὸ στὸ σταθμὸ καὶ μετὰ στὸ θάλαμο τῶν ἐκπομπῶν, γιὰτὸ εἶνε τὸ μόνο σημείο στὴν Ἱταλία ὀλοκληρη, στὸ αἰθὸ δέν ἀκούει κανένας τὰ καταγραμῆνα ραδιοφωνα !...

Ἄ καλλιτέχνης Λουίζε Κιαρέλλι βρισκόταν μιά μέρα σ' ἕναν κίλω λογίων φίλων του, οἱ ὁποῖοι διηγόντοσαν διάφορεσ ἔξοφρονικῆσ τερατολογίεσ.

—Φαντασθεῖτε, ἔλεγε κάποιοσ, ὅτι προχθὲσ μοῦ σεφρίσαν στὸ ταχτικὸ ἔστιατοῖο μου ἕνα ἐκπληρικτὸ φηγητὸ : Κρέασ κοκοινθιάσ, μὲ τίς κοκοινθιασοφράδεσ μαζῷ. Κι' ἦταν μὲ τὴσ τέχνησ λυσοφρεμένα, ὥστε τὰ νόμισα ὀμῆ ἐντελοσ καὶ θέλησα νὰ τὰ γυρίσω πίσω καταναναστικόμενοσ. Βγῆκα ὅμοσ σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πλάνη μου, γιὰτὸ ἔκωναν στὸ στόμα μου σὰν καριεῖλεσ σοκολάτασ !...

—Αὐτὸ δέν εἶνε τίποτε !... Ἐξοφόνισε τότε ἀσπράτητοσ ὁ Κιαρέλλι. Στὸ δικὸ μου ἔστιατοῖο μοῦ σεφρίσαν τίς προάλλεσ γλώσσα μοχαρισία μὲ σάλλα ντουάτα. Ἦταν ὅμοσ μὲ τὴσ φρεσικότητα μαγειρεμένα, ὥστε μόλις τὴν ἔβαλα στὸ στόμα μου, τάχασα... Δέν ἤξερα ποῖα ἦταν ἡ γλώσσα τοῦ μοχαριῶ καὶ ποῖα ἡ δικὴ μου !... Κι' ἔτσι ἀποφυγα νὰ τὴν φάω, γιὰ νὰ μὴ γελαστῶ καὶ φάω τὴ...δικὴ μου !...

Ἄ γνωστόσ γιὰ τὸ κωμῶνο του θεατρικὸσ συγγραφεὺσ Ντίνω Φαλκόν βρισκόταν κλεισμένοσ ἀπὸ δικατοῦ τὸν παριωνὴ τῆσ «ερεμῆσ» μᾶσ καινοφριασ κωμωδιῶσ του. Ἀδιαφορώντασ γιὰ τὴν παρουσία τοῦ φίλου του Ὁρσέτε Μπαζκόνο, ἀνοίξε ἕνα σφυράκι, τράβηξε ἀποκοιτὸ τὸ ἀντίγραφο τῆσ κωμωδιῶσ του, κι' ἀρχίζοντασ νὰ τὸ διαβάθ, σταματοῦσε πότε-πότε καὶ σφυρίζεσ δυνατὰ. Παραξενεμένοσ ἀπ' τὰ ἀλλόκοτα φερεῖματα τοῦ φίλου του, ὁ Μπαζκόνο τοῦ εἶπε ἐπιτέλουσ :

—Μὰ τί διάβολω κάνεις, βρὲ ἀδελφέ ! Διαβάθεις καὶ σφυρίζεσ ;
Καὶ ὁ Φαλκόν, χαμογελώντασ :
—Συνωμόμη ποῦ σὲ ἔκουράνα, φίλε μου, μὰ προστομῶζομαι γιὰ τὸ ἀφροβραδινὸ πατιοντὶ τῆσ κωμῆσ. Διαλέγω μερικὰ ἤλιθα σημεία τῆσ καινοφριασ κωμωδιῶσ μου κι' τὰ σφυρίζω ἀπὸ τώρα, γιὰ νὰ μὴ σὲ παραξενέψουν ἀφριο τὰ σφυρίγματα τοῦ ἀφροατηριῶ !...

Νεαρόσ καί...ἐκνευριστικὸσ δραματικὸσ ποιητῆσ ἔγραψε στὸν κριτικὸ Στέλιο ντ' Ἀμῖκό μιά ἐπιστολή καὶ τοῦλεγε ὅτι μὲ ἰδιαίτερο δέμα τοῦ στέλνε μιά τριπλεκτη τραγωδία του. Ὁ διάσημοσ κριτικὸσ, πρὶν ἀκόμη λάβεῖ τὸ δέμα, τοῦ ἔστειλε ἀμῶσοσ τὸ ἔξῃσ τηλεγράφημα : «Τὸ θαυμάσιο ἔργο σας μὲ προέφησε βαθειὰ συγκίνησ, ὅπὸ τὸ κράτοσ τῆσ ὁποίασ διατελῶν, ἐκφράζω τὴν βεβαιότητά μου γιὰ ἕνα μέλλον ἀκτινοδόλο !...»

Ἄνεθηκε στὸν ἔβδομο οὐρανὸ ὁ νεαρόσ μαζ, μόλις διάβασε τὸ τιμητικὸ κι' ἐνθουσιαστικὸ αὐτὸ τηλεγράφημα. Μὰ καὶ καταδοθῆσθε τὴν ἐποικηνὴ στὰ τάρταρα τῆσ ἀπογοητεῦσσοσ, ὅταν τοῦ ἔπέστρεψαν ἀπὸ τὸ Ταχυδρομείο τὸ δευατάκι μὲ τὴν τραγωδία, ἀτόφιο, ὅσοσ τὸ εἶχε στείλει, μὲ τὴν ἔξῃσ σημειωσία ἐπάνω του : «Ἄρνημένοσ τοῦ παραλήπτοσ νὰ πληρώσῃ τὴν διαφοράν τοῦ ἑλλειποῦ γραμματοσῆμοσ, ἐπιστρέφεται στὸν ἀποστολέα ὡσ ἀπαρόδεκτοσ !...»

